

— Отидоха ми новитѣ царвули, ама хайде да те послушамъ и този пѣтъ!

Минало, що минало, чули далеко да пѣе талигата на Хаджи Михалаки.

Като наближилъ корията, гледа Хаджията, на срѣдъ пѣтя единъ съвсемъ новъ царвулъ.

— Бре, — рекълъ си той, — хубавъ царвулъ, ама само единъ.

Поразгледалъ се и за другия, па като го не намѣрилъ, рекълъ:

— За единъ царвулъ не слизамъ отъ талигата! — и шибналъ коня.

Ала като стигналъ при завоя срѣдъ корията, Хаджията видѣлъ другия царвулъ, спрѣлъ и рекълъ:

— Излѣзоха едни царвули за райчето. Ще сж му малко голѣмички, ама ще ги обува съ по-дебели навуща.

Па оставилъ талигата и се върналъ да вземе и другия царвулъ.

А презъ това време Дуньо и Пѣйчо се метнали на талигата и пуствали коня колкото сила има по пѣтя за Търново.

— Лѣгай низко, Чичо Пѣй! — викалъ Дуньо, — та Хаджията да не ни види, а да помисли, че коньтъ му се е подплашилъ.

— Това добре, — рекълъ Пѣйчо, — ама царвудитѣ ми отидоха. Нищо. За това, че ще влѣземъ съ Хаджийската талига въ Търново — давамъ ги!

— Тамъ е работата, че ние нѣма да влѣземъ въ Търново съ талигата, а ще чакаме Хаджията на

край града. Иначе ще му каже ханджията, че ние сме дошли съ талигата и ще си имаме разправия. Пѣкъ може да отнесемъ и боя. Каймакаминътъ му е приятель.

Както казалъ Дуньо, така и сторили. Спрѣли край Търново и зачакали. Следъ два часа време, ето го Хаджи Михалахи се задалъ запотенъ, израшенъ, размахалъ въ рѣце Пѣйчовитѣ царвули.

Като наближилъ, Дуньо станалъ и го посрещналъ.

— Добъръ день, дѣдо Хаджи, абе какво ти се е случило, та ти се е подплашилъ коньтъ? Както си вървѣхме, слушаеме задъ насъ една талига треци — хвърка. Разбрахме ние съ Пѣйча, че коньтъ се е подплашилъ, заприщихме пѣтя и силомъ го спрѣхме. Кога погледнахме въ талигата, тебе тѣ нѣма. Бре, викамъ азъ на Пѣйчо, стана зянь дѣдо Хаджия. Прибилъ го е този лудъ конь нѣкжде. Па го вързахме ей тука и